

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 21

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 16 ianuarie 2002

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
647/2001. — Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 142/1999 privind sprijinul statului pentru salarizarea clerului.....	2	787/2001. — Lege pentru respingerea Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă.....	6
914/2001. — Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 142/1999 privind sprijinul statului pentru salarizarea clerului.....	3	1.130/2001. — Decret privind promulgarea Legii pentru respingerea Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă.....	7
★		★	
765/2001. — Lege privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 197/2000 pentru modificarea Legii nr. 142/1999 privind sprijinul statului pentru salarizarea clerului.....	3	788/2001. — Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 49/1999 privind transportul mărfurilor periculoase pe calea ferată.....	7
1.108/2001. — Decret pentru promulgarea Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 197/2000 pentru modificarea Legii nr. 142/1999 privind sprijinul statului pentru salarizarea clerului.....	4	1.131/2001. — Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 49/1999 privind transportul mărfurilor periculoase pe calea ferată.....	8
★		★	
784/2001. — Lege privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 53/2001 pentru modificarea art. 4 alin. (6) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit și a art. 15 și 27 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată.....	4	793/2001. — Lege privind retragerea României din Convenția asupra viitoarei cooperări multilaterale în domeniul pescuitului în nord-vestul Oceanului Atlantic, semnată la Ottawa la 24 octombrie 1978.....	8
1.127/2001. — Decret pentru promulgarea Legii privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 53/2001 pentru modificarea art. 4 alin. (6) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit și a art. 15 și 27 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată.....	5	1.136/2001. — Decret pentru promulgarea Legii privind retragerea României din Convenția asupra viitoarei cooperări multilaterale în domeniul pescuitului în nord-vestul Oceanului Atlantic, semnată la Ottawa la 24 octombrie 1978.....	9
★		DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
785/2001. — Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2000 privind aprobarea efectuării unei donații către Muzeul „Mémorial pour la Paix” din Caen, Franța.....	5	Decizia nr. 294 din 1 noiembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (3) din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată, cu modificările și completările ulterioare.....	9–11
1.128/2001. — Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2000 privind aprobarea efectuării unei donații către Muzeul „Mémorial pour la Paix” din Caen, Franța.....	6	Decizia nr. 308 din 15 noiembrie 2001 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205, 206 și 207 din Codul penal.....	11–14
★		Decizia nr. 327 din 27 noiembrie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă.....	14–16

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 142/1999 privind sprijinul statului pentru salarizarea clerului****Parlamentul României** adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66 din 2 iunie 2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 142/1999 privind sprijinul statului pentru salarizarea clerului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 6 iunie 2000, cu următoarele modificări:

1. La articolul I, după punctul 2 se introduc punctele 2¹, 2² și 2³ cu următorul cuprins:

„2¹. Anexa nr. 1A va avea următorul cuprins:

«ANEXA Nr. 1A

Valoarea de referință sectorială
la nivelul lunii noiembrie 2000 = 1.141.000 lei

FUNȚIILE ȘI COEFICIENȚII DE MULTIPLICARE
pentru stabilirea indemnizațiilor personalului din conducerea cultelor religioase și ale unităților de cult recunoscute în România, asimilate funcțiilor de demnitate publică

Nr. crt.	Funcția	Numărul maxim de posturi*)	Coeficientul de multiplicare
1.	Patriarh	1	20,300
2.	Mitropolit	10	18,700
3.	Arhiepiscop, șef rabin, muftiu, episcop-șef de cult	15	17,600
4.	Episcop, președinte uniune, prim-delegat, episcop vicar patriarhal	29	15,400
5.	Episcop vicar, episcop coajutor, episcop auxiliar, arhiereu vicar	21	13,000

*) Numărul maxim de posturi utilizat pentru fundamentarea sumelor necesare în vederea sprijinirii de către stat a salarizării personalului clerical poate fi revizuit anual, cu ocazia elaborării legii bugetului de stat.»

2². Valoarea de referință sectorială prevăzută în anexa nr. 1B se modifică și, la nivelul lunii noiembrie 2000, este egală cu 900.000 lei.

2³. Valoarea de referință sectorială prevăzută în anexa nr. 2 se modifică și, la nivelul lunii noiembrie 2000, este egală cu 900.000 lei.“

2. După articolul I se introduce articolul I¹ cu următorul cuprins:

„Art. I¹. — Începând cu luna noiembrie 2000 se suplimentează bugetul Secretariatului de Stat pentru Culte, din bugetul de stat pe anul 2000, cu sumele necesare pentru majorarea valorii sectoriale de referință și a numărului de posturi prevăzute în anexele nr. 1A, 1B și 2 la Legea nr. 142/1999.“

Art. II. — Legea nr. 142/1999 privind sprijinul statului pentru salarizarea clerului, cu modificările și completările ulterioare și cu cele aduse prin prezenta lege, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 25 octombrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 29 octombrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALER DORNEANU

București, 16 noiembrie 2001.
Nr. 647.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru promulgarea Legii privind aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2000
pentru modificarea și completarea Legii nr. 142/1999
privind sprijinul statului pentru salarizarea clerului**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 66/2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 142/1999 privind sprijinul statului pentru salarizarea clerului și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 14 noiembrie 2001.
Nr. 914.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****L E G E****privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 197/2000 pentru modificarea Legii
nr. 142/1999 privind sprijinul statului pentru salarizarea clerului**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 197 din 9 noiembrie 2000 pentru modificarea Legii nr. 142/1999 privind sprijinul statului pentru salarizarea clerului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 20 noiembrie 2000.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 6 septembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALEXANDRU ATHANASIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 27 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 29 decembrie 2001.
Nr. 765.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru promulgarea Legii privind respingerea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 197/2000
pentru modificarea Legii nr. 142/1999
privind sprijinul statului pentru salarizarea clerului**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 197/2000 pentru modificarea Legii nr. 142/1999 privind sprijinul statului pentru salarizarea clerului și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU**

București, 28 decembrie 2001.
Nr. 1.108.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****L E G E****privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 53/2001
pentru modificarea art. 4 alin. (6) lit. d) din Ordonanța
Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit și a art. 15
și 27 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2000
privind taxa pe valoarea adăugată**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 53 din 30 august 2001 pentru modificarea art. 4 alin. (6) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit și a art. 15 și 27 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată, adoptată în temeiul art. 1 pct. II.1 din Legea nr. 324/2001 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 august 2001.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 20 septembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 27 septembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 29 decembrie 2001.
Nr. 784.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind aprobarea
Ordonanței Guvernului nr. 53/2001 pentru modificarea art. 4
alin. (6) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994
privind impozitul pe profit și a art. 15 și 27
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2000
privind taxa pe valoarea adăugată**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 53/2001 pentru modificarea art. 4 alin. (6) lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 70/1994 privind impozitul pe profit și a art. 15 și 27 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 17/2000 privind taxa pe valoarea adăugată și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 28 decembrie 2001.
Nr. 1.127.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2000 privind aprobarea efectuării
unei donații către Muzeul „Mémorial pour la Paix” din Caen, Franța**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 71 din 9 iunie 2000 privind aprobarea efectuării unei donații către Muzeul „Mémorial pour la Paix” din Caen, Franța, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 269 din 15 iunie 2000, cu următoarele modificări:

1. **Articolul 2 va avea următorul cuprins:**

„Art. 2. — Se autorizează Ministerul Culturii și Cultelor ca, în numele statului român, să doneze Muzeului

«Mémorial pour la Paix» din Caen, Franța, bunurile prevăzute la art. 1, aflate în administrarea Muzeului Național de Istorie a României, respectiv a Oficiului Național pentru Documentare și Expoziții de Artă.”

2. **Articolul 4 va avea următorul cuprins:**

„Art. 4. — Cheltuielile necesare pentru aducerea la îndeplinire a prevederilor art. 2 vor fi suportate din bugetul alocat Ministerului Culturii și Cultelor.”

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 26 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALEXANDRU ATHANASIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 29 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 29 decembrie 2001.
Nr. 785.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2000
privind aprobarea efectuării unei donații
către Muzeul „Mémorial pour la Paix“ din Caen, Franța**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2000 privind aprobarea efectuării unei donații către Muzeul „Mémorial pour la Paix“ din Caen, Franța și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 28 decembrie 2001.
Nr. 1.128.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****L E G E****pentru respingerea Ordonanței Guvernului nr. 13/1998
privind modificarea și completarea
Codului de procedură civilă**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța Guvernului nr. 13 din 29 ianuarie 1998 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, emisă în temeiul art. 1 lit. t) din Legea nr. 221/1997 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 30 ianuarie 1998.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 14 decembrie 1999, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 27 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 29 decembrie 2001.
Nr. 787.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru respingerea
Ordonanței Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea
și completarea Codului de procedură civilă**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din
Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru respingerea Ordonanței
Guvernului nr. 13/1998 privind modificarea și completarea Codului de proce-
dură civilă și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al
României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 28 decembrie 2001.
Nr. 1.130.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 49/1999 privind transportul mărfurilor periculoase
pe calea ferată**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Se aprobă Ordonanța Guvernului nr. 49 din
19 august 1999 privind transportul mărfurilor periculoase pe
calea ferată, emisă în temeiul art. 1 lit. H pct. 7 din Legea
nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordo-
nanțe și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,
nr. 401 din 24 august 1999, cu următoarea modificare:

— **La articolul 2, alineatul (1) va avea următorul cuprins:**

„Art. 2. — (1) Ministerul Lucrărilor Publice,
Transporturilor și Locuinței este autoritatea de stat respon-
sabilă cu aplicarea prevederilor Convenției cu privire la

transporturile internaționale feroviare (COTIF). În această
calitate, este împuternicit să participe la adunările generale
OTIF și să accepte modificările Regulamentului privind
transportul internațional feroviar al mărfurilor periculoase
(RID).“

Art. II. — În tot cuprinsul ordonanței, denumirea
Ministerul Transporturilor se înlocuiește cu denumirea
Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței, iar
sintagma *ordin al ministrului transporturilor*, cu sintagma *ordin
al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței*.

*Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 26 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din
Constituția României.*

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALEXANDRU ATHANASIU

*Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 29 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74
alin. (2) din Constituția României.*

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
OVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 29 decembrie 2001.
Nr. 788.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind promulgarea Legii pentru aprobarea
Ordonanței Guvernului nr. 49/1999 privind transportul
mărfurilor periculoase pe calea ferată**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 49/1999 privind transportul mărfurilor periculoase pe calea ferată și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 28 decembrie 2001.
Nr. 1.131.

★

PARLAMENTUL ROMÂNIEI**CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****L E G E****privind retragerea României din Convenția asupra
viitoarei cooperări multilaterale în domeniul pescuitului
în nord-vestul Oceanului Atlantic, semnată la Ottawa
la 24 octombrie 1978**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — România se retrage din Convenția asupra viitoarei cooperări multilaterale în domeniul pescuitului în nord-vestul Oceanului Atlantic, semnată la Ottawa la 24 octombrie 1978 și ratificată prin Decretul Consiliului de Stat nr. 70/1979.

Art. 2. — În acest scop România va notifica depozitarului intenția sa de a se retrage din Convenția asupra viitoarei cooperări multilaterale în domeniul pescuitului în nord-vestul Oceanului Atlantic la 31 decembrie 2001, cu respectarea condițiilor procedurale privind retragerea din convenție a statelor părți prevăzute în art. XXIV din acest document.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 22 octombrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALEXANDRU ATHANASIU

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 19 noiembrie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
ŌVIDIU CAMELIU PETRESCU

București, 29 decembrie 2001.
Nr. 793.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind retragerea României
din Convenția asupra viitoarei cooperări multilaterale
în domeniul pescuitului în nord-vestul Oceanului Atlantic,
semnată la Ottawa la 24 octombrie 1978**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind retragerea României din Convenția asupra viitoarei cooperări multilaterale în domeniul pescuitului în nord-vestul Oceanului Atlantic, semnată la Ottawa la 24 octombrie 1978, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 28 decembrie 2001.
Nr. 1.136.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 294

din 1 noiembrie 2001

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (3) din Legea nr. 50/1996
privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești,
republicată, cu modificările și completările ulterioare**

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Laurențiu Cristescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (3) din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, excepție ridicată de Dragoș Panaitescu în Dosarul nr. 7.685/2001 al Judecătoriei Sectorului 5 București, în contradictoriu cu Ministerul Justiției.

La apelul nominal se prezintă autorul excepției, Dragoș Panaitescu, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, susținând că art. 33 alin. (3) din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată, astfel cum a fost modificată și completată prin Ordonanța Guvernului

nr. 83/2000 încalcă prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 49 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece magistraților nu le sunt aplicabile dispozițiile art. 33 alin. (1) și (2) din aceeași lege și astfel se restrânge în mod nejustificat dreptul acestora la sporul de vechime convenit până la intrarea în vigoare a ordonanței. Autorul invocă în motivarea excepției sale Decizia Curții Constituționale nr. 83 din 25 mai 1999, prin care Curtea a statuat că restrângerea exercițiului unui drept trebuie să aibă un caracter temporar, or, în cazul de față, Ordonanța Guvernului nr. 83/2000 nu instituie perioada în care operează restrângerea dreptului la sporul de vechime, ci înlătură definitiv acest drept.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 168 din 10 decembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999. În susținerile sale procurorul ridică problema asimilării magistraților cu persoanele care ocupă funcții de demnitate publică și învederează Curții necorelările legislative din acest domeniu, arătând că, în acest sens, se așteaptă propuneri de lege ferenda.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 iunie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 7.685/2001, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (3) din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată, cu modificările și completările ulterioare**, excepție ridicată de Dragoș Panaitescu în dosarul acelei instanțe, având ca obiect pretenții pentru plata unor drepturi salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate ridicate oral în fața instanței judecătorești autorul ei a susținut că dispozițiile art. 33 alin. (3) din Legea nr. 50/1996, republicată, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000, cu privire la neacordarea sporului de vechime magistraților, sunt neconstituționale, fără a motiva această susținere și fără a indica dispoziția constituțională încălcată.

Judecătoria Sectorului 5 București, exprimându-și opinia, apreciază că excepția ridicată este întemeiată, deoarece „sporul pentru vechime în muncă stabilit în funcție de vechimea în muncă este un drept general recunoscut de legislația muncii pentru toți salariații bugetari, mai puțin magistraților“. Se mai arată că „privarea de sporul de vechime a acelor magistrați care au o vechime îndelungată în muncă, dar insuficientă în magistratură, pentru a beneficia de sporul de stabilitate în magistratură, contravine principiului egalității în drepturi, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, și încalcă, totodată, dreptul la protecția socială a muncii, prevăzut de art. 38 alin. (2) din Legea fundamentală“.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu încalcă principiul egalității în fața legii, magistrații fiind într-o situație diferită față de alte categorii de salariați, fapt ce justifică și tratamentul juridic diferit, după cum a statuat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 168 din 10 decembrie 1998. Salarizarea magistraților, în urma modificării Legii nr. 50/1996 prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000, a fost corelată cu dispozițiile Legii nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică. Astfel, magistrații „sunt salariați în aceleași condiții cu membrii autorităților legislative și executive, cu indemnizații care reprezintă unica formă de remunerare a acestora“. Se apreciază în continuare că dispozițiile legale criticate nu sunt contrare nici prevederilor art. 38 alin. (2) din Constituție, referitoare la protecția socială a muncii, întrucât chiar și un magistrat stagiar are salariul mult mai mare decât salariul minim pe economie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

C U R T E A,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dis-

pozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Analizând modul cum a fost ridicată excepția (oral, în fața instanței, fără a fi motivată de către autor, ci de către instanță prin încheierea de ședință), Curtea Constituțională constată că sunt îndeplinite cele două condiții de admisibilitate prevăzute de art. 12 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit căruia „*Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate*“. Astfel, *forma scrisă* este realizată prin însuși actul de sesizare, încheierea de ședință, iar *motivarea*, prin indicarea de către instanța de judecată a dispozițiilor constituționale considerate ca fiind încălcate de textul de lege criticat.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 33 alin. (3) din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 18 noiembrie 1999, introdus prin art. I pct. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 83/2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 1 septembrie 2000. Aceste dispoziții au următorul conținut: „(3) *Prevederile alin. (1) și (2) nu sunt aplicabile magistraților.*“

Alin. (1) și (2) din legea sus-menționată prevăd acordarea unui „*spor de vechime până la 25%, calculat la salariul de bază brut corespunzător timpului efectiv lucrat în program normal de lucru*“, diferențiat pe tranșe de vechime, care „*se plătește cu începere de la data de întâi a lunii următoare celei în care s-a împlinit vechimea în muncă*“.

Dispozițiile constituționale considerate ca fiind încălcate sunt următoarele:

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*“;

— Art. 38 alin. (2): „*Salariații au dreptul la protecția socială a muncii. Măsurile de protecție privesc securitatea și igiena muncii, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim pe economie, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții grele, precum și alte situații specifice.*“;

— Art. 49: „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; destășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) *Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează să fie respinsă.

Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că principiul egalității în fața legii, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, nu înseamnă uniformitate, așa încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit (de exemplu: Decizia nr. 168 din 10 decembrie 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 24 februarie 1999).

Curtea Constituțională mai constată că salarizarea magistraților, în urma modificării Legii nr. 50/1996 prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000, a fost corelată cu dispozițiile Legii nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 16 iulie 1998. Conform prevederilor art. 19 și art. 20 alin. (1) din Legea nr. 154/1998, „*Persoanele care ocupă funcții de demnitate publică au dreptul, pentru activitatea desfășurată, la o indemnizație lunară*”, care „*este unica formă de remunerare a activității corespunzătoare funcției [...]*”. Astfel, art. 1¹ alin. (1) teza întâi, introdus în Legea nr. 50/1996 prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000, prevede: „*Indemnizațiile pentru magistrați și salariile de bază pentru celelalte categorii de personal din organele autorității judecătorești se stabilesc pe baza valorii de referință sectorială prevăzute de lege pentru funcțiile de demnitate publică alese și numite din cadrul autorităților legislative și executive.*” Conform art. 2 alin. (1) din Legea nr. 50/1996, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000, „*Magistrații au dreptul, pentru activitatea desfășurată, la o indemnizație de încadrare lunară, stabilită pe funcții, în raport cu nivelul instanțelor și parchetelor și cu vechimea în magistratură*”, care se stabilește în baza unor coeficienți de multiplicare. Alin. (3) al aceluiași

articol prevede că „*Indemnizația prevăzută la alin. (1) și (2) este unica formă de remunerare lunară a activității corespunzătoare funcției de magistrat și reprezintă baza de calcul pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor care se determină în raport cu venitul salarial*”.

Curtea mai observă că potrivit prevederilor art. 5 alin. (1) din aceeași lege, modificată, „*Magistrații beneficiază de un adaos la indemnizația de încadrare lunară, în raport cu vechimea efectivă în funcțiile prevăzute la art. 42 și art. 43 alin. 2 din Legea nr. 92/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, calculate în procente la indemnizația brută de încadrare, după cum urmează: [...]*”.

În consecință, Curtea reține că instituirea unor reglementări juridice diferențiate în privința drepturilor și obligațiilor unor categorii de cetățeni care se află în situații diferite nu este contrară art. 16 alin. (1) din Constituție.

În ceea ce privește susținerea referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 38 alin. (2) și ale art. 49 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea constată că aceste prevederi constituționale nu sunt incidente în cauză, întrucât dreptul la salariu, drept ce derivă din dreptul la muncă reglementat de art. 38 din Constituție, nu este îngrădit sub nici o formă prin dispozițiile legale care fac obiectul excepției de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

C U R T E A

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (3) din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Dragoș Panaitescu în Dosarul nr. 7.685/2001 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 noiembrie 2001.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Laurențiu Cristescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 308

din 15 noiembrie 2001

referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205, 206 și 207 din Codul penal

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Marioara Prodan	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepțiilor de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205, 206 și 207 din Codul penal, excepții ridicate de Societatea Comercială „Editura Atac la

persoană” — S.A. în dosarele nr. 9.668/1999, nr. 9.182/1998 și, respectiv, nr. 12.435/2000 ale Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 309C/2001 și nr. 314C/2001 la Dosarul nr. 308C/2001.

Reprezentantul Ministerului Public arată că se impune conexarea dosarelor în temeiul art. 164 din Codul de procedură civilă, întrucât acestea au ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate.

Curtea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

republicată, raportat la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 309C/2001 și nr. 314C/2001 la Dosarul nr. 308C/2001.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepțiilor de neconstituționalitate, considerând că dispozițiile art. 205, 206 și 207 din Codul penal nu contravin prevederilor art. 20 și ale art. 23 alin. (8) din Constituție, deoarece nu conțin dispoziții contrare art. 11 paragraful 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și nici celor ale art. 6 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate, de asemenea, în motivarea excepției. Totodată susține că aceste prevederi nu contravin nici dispozițiilor art. 23 alin. (8) din Constituție, referitoare la prezumția de nevinovăție, deoarece proba verității permite inculpatului să facă dovada veridicității afirmațiilor sau informațiilor publicate în condițiile existenței unui interes legitim care, astfel, a fost apărut. Se invocă, în final, jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 272 din 20 decembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 27 aprilie 2001, și Decizia nr. 56 din 22 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 154 din 29 martie 2001, prin care au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate referitoare la aceleași dispoziții legale. Întrucât nu au fost invocate elemente noi de natură a determina o reconsiderare a acestei jurisprudențe, se solicită respingerea excepțiilor.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile din 25 iunie 2001, 2 iulie și 16 iulie 2001 (pronunțate în dosarele nr. 12.435/2000, nr. 9.182/1998 și, respectiv, nr. 9.668/1999), **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205, 206 și 207 din Codul penal**, excepții ridicate de Societatea Comercială „Editura Atac la persoană” — S.A.

În motivarea excepțiilor de neconstituționalitate autorul acestora susține că dispozițiile art. 205, 206 și 207 din Codul penal contravin prevederilor art. 23 alin. (8) din Constituție, întrucât, „luate împreună, instituie o prezumție de vinovăție în sarcina inculpatului, prezumție care nici nu-i îngăduie acestuia să o răstoarne decât în situația în care poate proba un interes legitim, dar și aprecierea legitimității interesului este lăsată la liberul arbitru al instanței de judecată”. Totodată se consideră că textele de lege criticate încalcă și prevederile art. 20 din Constituție, raportate la art. 11 paragraful 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și la art. 6 pct. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, texte referitoare la prezumția de nevinovăție.

Judecătoria Sectorului 1 București, exprimându-și opiniile asupra excepțiilor de neconstituționalitate, apreciază că acestea sunt neîntemeiate. Se consideră că, referitor la art. 205 și 206, „din modul în care sunt redactate aceste texte nu rezultă în vreun fel că existența vreunui elemente constitutive ale acestor infracțiuni ar fi *ab initio* prezumată, fiind deci necesară, în considerarea prezumției de nevinovăție ce acționează în favoarea inculpatului, dovedirea fiecăruia din aceste elemente”. În privința excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 din Codul penal, instanța consideră, de asemenea, că este neîntemeiată, invocându-se în acest sens și jurisprudența Curții Constituționale.

Potrivit art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctele sale de vedere, apreciază că excepțiile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate sub toate aspectele. Astfel, se consideră că „dispozițiile art. 207 din Codul penal nu încalcă principiul prezumției de nevinovăție, consacrat atât în Constituție cât și în Codul de procedură penală, deoarece, în cadrul procesului, acest principiu acționează, probele sunt administrate, dar, în final, instanța are posibilitatea acordată de lege de a considera că fapta respectivă nu constituie infracțiune, deoarece *interesul legitim* care a stat la baza săvârșirii ei înlătură pericolul social al faptei. Proba verității este, prin urmare, o cauză care înlătură caracterul penal al faptei prin înlăturarea trăsăturii esențiale a pericolului social al acesteia”. Se invocă în acest sens însăși jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care în *Cazul Constantinescu împotriva României* a constatat că nu a existat o încălcare a art. 10 din Convenție, deoarece „marja de apreciere a autorităților naționale” în stabilirea existenței „unei nevoi sociale imperioase care să răspundă ingerinței în exercitarea libertății de exprimare nu a fost depășită”. Se mai arată că același text de lege nu contravine nici prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, deoarece „nu creează nici privilegii, nici discriminări, neîncalcând vreunul dintre criteriile egalității în drepturi, enumerate în art. 4 din Constituție”. Totodată se consideră că nici dispozițiile art. 205 și 206 din Codul penal nu încalcă prezumția de nevinovăție consacrată de Constituție și de documentele internaționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au trimis punctele lor de vedere asupra excepțiilor de neconstituționalitate.

C U R T E A,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate ridicate.

Obiectul excepțiilor de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 205, 206 și 207 din Codul penal, care au următorul cuprins:

— art. 205: „*Atingerea adusă onoarei ori reputației unei persoane prin cuvinte, prin gesturi sau prin orice alte mijloace, ori prin expunerea la baijocură, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.*”

Aceeași pedeapsă se aplică și în cazul când se atribuie unei persoane un defect, boală sau infirmitate care, chiar reale de-ar fi, nu ar trebui relevante.

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.”;

— art. 206: „*Afirmarea ori imputarea în public, prin orice mijloace, a unei fapte determinate privitoare la o persoană, care, dacă ar fi adevărată, ar expune acea persoană la o sancțiune penală, administrativă sau disciplinară ori disprețului public, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.*”

Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.”;

— art. 207: *„Proba verității celor afirmate sau imputate este admisibilă, dacă afirmarea sau imputarea a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim. Fapta cu privire la care s-a făcut proba verității nu constituie infracțiunea de insultă sau calomnie.”*

Textele constituționale invocate de autorul excepției ca fiind încălcate au următoarea redactare:

— art. 20: *„(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele pri-vitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.”;

— art. 23 alin. (8): *„Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.”*

Autorul excepțiilor a mai invocat și încălcarea art. 11 paragraful 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, potrivit căruia *„Orice persoană acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită, în mod legal, în cursul unui proces public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării sale”*, precum și a art. 6 pct. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care prevede: *„Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită.”*

1. Examinând excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205 și 206 din Codul penal, Curtea constată că nu pot fi reținute criticile formulate, având în vedere următoarele considerente:

Infracțiunile de insultă, prevăzută în art. 205, și de calomnie, prevăzută în art. 206 din Codul penal, constituie infracțiuni contra demnității, prin care sunt sancționate penal cuvintele, gesturile, precum și alte mijloace prin care se aduce atingere onoarei ori reputației unei persoane sau se afirmă, în public, fapte determinate, care, dacă ar fi adevărate, ar expune acea persoană la sancțiuni (penale, administrative, disciplinare) ori disprețului public.

Curtea constată că incriminarea acestor fapte nu contravine în nici un mod prezumției de nevinovăție, consacrată atât de art. 23 alin. (8) din Constituție, cât și de art. 11 paragraful 2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prin art. 6 pct. 2. Trăsăturile esențiale ale infracțiunii, prevăzute în art. 17 din Codul penal (pericolul social al faptei, săvârșirea cu vinovăție și legalitatea incriminării), există și în cazul celor două infracțiuni, deoarece numai săvârșirea lor cu vinovăție poate atrage răspunderea penală a făptuitorului. Calitatea de inculpat a celui chemat în judecată nu reprezintă o încălcare a prezumției de nevinovăție, ci definește, potrivit art. 23 din Codul de procedură penală, doar *„persoana împotriva căreia s-a pus în mișcare acțiunea penală”*. Prin urmare, persoana chemată în judecată penală, inculpatul, nu este considerată vinovată până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare. În speță instanța de judecată este obligată, potrivit art. 62 din Codul de procedură penală, *„să lămurească cauza sub toate aspectele, pe bază de probe”*, deoarece, conform art. 66 din același cod, *„învinuitul sau inculpatul nu este obligat să probeze nevinovăția sa”*, iar *„în cazul când există probe de vinovăție [...] are dreptul să probeze lipsa lor de temeinicie”*. Prezumția de nevi-

novăție, consacrată prin art. 23 alin. (8) din Constituție și prin textele din tratatele internaționale, invocate de autorul excepției, ca o garanție a libertății individuale, constituie unul dintre principiile fundamentale ale procesului penal.

Curtea reține că dispozițiile art. 205 și 206 nu instituie „o prezumție de vinovăție”, astfel cum se susține de către autorul excepțiilor, și, prin urmare, nu derogă de la principiul constituțional invocat. În cazul acestor infracțiuni vinovăția rezultă uneori din însăși săvârșirea faptelor prevăzute de textele de lege criticate (*res in se ipsa dolum habet*), iar în alte cazuri, când vinovăția nu ar rezulta *ex re*, instanța are obligația de a stabili intenția făptuitorului luând în considerare, pe baza probelor administrate în acest scop, toate circumstanțele legate de persoană, obiceiuri, timp și altele.

2. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 207 din Codul penal, Curtea reține, de asemenea, că este neîntemeiată, întrucât proba verității nu este o cauză de înlăturare a vinovăției, respectiv a intenției de a aduce atingere onoarei unei persoane, ci constituie o cauză specială care înlătură caracterul penal al faptelor de insultă sau de calomnie.

Curtea observă că faptele de insultă și de calomnie demonstrează o lipsă de respect pentru demnitatea persoanei și, de aceea, numai dacă au fost săvârșite pentru apărarea unui interes legitim și dacă s-a făcut proba verității lor, ele nu constituie infracțiuni.

Curtea reține că nici prin instituirea posibilității autorului de a dovedi adevărul afirmațiilor sau al imputărilor făcute și nici prin restrângerea în limitele interesului legitim a acestei posibilități art. 207 din Codul penal nu înfrânge prezumția de nevinovăție consacrată prin art. 23 alin. (8) din Constituție, prin art. 11 paragraful 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și prin art. 6 pct. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, textul de lege criticat nu conține nici o prevedere conform căreia persoana chemată în judecată penală pentru săvârșirea infracțiunilor de insultă și de calomnie ar fi prezumată a fi vinovată înainte de rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare.

De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 207 din Codul penal, respingând excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții. Astfel, prin Decizia nr. 134 din 6 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 august 2000, Curtea a statuat că art. 207 din Codul penal nu încalcă principiul prezumției de nevinovăție consacrat de art. 23 alin. (8) din Constituție, deoarece el „nu reglementează stabilirea vinovăției în cazul infracțiunilor de insultă și de calomnie. În realitate, acest text de lege instituie posibilitatea inculpatului de a dovedi veridicitatea afirmațiilor sau imputărilor făcute, aceasta constituind un caz special de înlăturare a caracterului penal al faptei, prin lipsa pericolului social, dacă fapta a fost săvârșită pentru apărarea unui interes legitim”. S-a mai reținut că *„Apărarea drepturilor și a libertăților cetățenilor impune, în unele situații, sancționarea penală a afirmațiilor și imputărilor, chiar dacă acestea se referă la fapte adevărate, dar nu au fost făcute pentru apărarea unui «interes legitim»*. De altfel, necesitatea sancționării rezultă din prevederile art. 30 alin. (6) din Constituție”. Prin aceeași decizie Curtea a constatat și faptul că textul art. 207 din Codul penal „este în deplină concordanță cu prevederile art. 10 pct. 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Considerentele și soluția adoptate prin decizia citată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neexistând elemente noi care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Curtea observă, de asemenea, că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la „garantarea unor drepturi concrete și efective și nu teoretice și iluzorii”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

C U R T E A

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 205, 206 și 207 din Codul penal, excepții ridicate de Societatea Comercială „Editura Atac la persoană” — S.A. în dosarele nr. 9.668/1999, nr. 9.182/1998 și, respectiv, nr. 12.435/2000 ale Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Marioara Prodan

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 327

din 27 noiembrie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transcar” — S.R.L. din Sibiu în Dosarul nr. 2.125/2001 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal se prezintă partea Asociația Română pentru Transporturi Rutiere Internaționale, reprezentată prin avocat Marin Popa. Lipsește autorul excepției, Societatea Comercială „Transcar” — S.R.L. din Sibiu, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul părții Asociația Română pentru Transporturi Rutiere Internaționale solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, întrucât, în primul rând, potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, competența și procedura de judecată sunt atribuite exclusiv al legiuitorului, accesul la justiție fiind asigurat în formele prevăzute de lege. În al doilea rând, se apreciază că în speță este vorba de o chestiune de aplicare a legii, ce nu

nu are nici o concludență în cauză, întrucât art. 207 din Codul penal se referă la fapte determinate privitoare la o persoană, deci elemente concrete care pot fi dovedite, iar nu la învinuirea unei persoane înainte ca aceasta să fi fost dovedită potrivit cerințelor legale, în cadrul unui proces, situație la care se referă *Cazul Allenet de Ribemont contra Franței*, caz invocat de autorul excepțiilor.

intră în competența Curții Constituționale, iar în al treilea rând, această problemă de aplicare a legii este rezolvată de prevederile art. 725 alin. 4 din Codul de procedură civilă și ale art. 11 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 290/2000, care stabilesc principiul conform căruia hotărârile judecătorești, în ceea ce privește condițiile de fond și de formă, precum și efectele lor sunt supuse legii în vigoare la data pronunțării. În final se apreciază că excepția a fost ridicată doar în scopul tergiversării soluționării cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază excepția ridicată ca nefondată, întrucât interpretarea și aplicarea legilor intră în competența instanțelor de drept comun, iar nu în cea a Curții Constituționale. Totodată, potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 290/2000, hotărârile pronunțate sub imperiul legii anterioare vor fi supuse acelor dispoziții. În ceea ce privește accesul la justiție, consideră că nu este îngădit, întrucât competența și procedura de judecată se stabilesc prin lege, conform art. 125 alin. (3) din Constituție. În concluzie, se solicită respingerea excepției.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 mai 2001, pronunțată în Dosarul nr. 2.125/2001, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea

Comercială „Transcar“ — S.R.L. din Sibiu într-o cauză civilă având ca obiect recursul introdus de autorul excepției împotriva hotărârii prin care s-a respins cererea de anulare a hotărârii adunării generale a Asociației Române pentru Transporturi Rutiere Internaționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia invocă încălcarea dispozițiilor art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție. Se susține că la data pronunțării hotărârii primei instanțe era în vigoare art. 261 din Codul de procedură civilă, în forma modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1998, care prevedea că hotărârea trebuie să cuprindă numai dispozitivul, iar nu și considerentele, fapt respectat de instanța de judecată în momentul comunicării hotărârii — 19 ianuarie 2001. Conform susținerilor autorului excepției, pe data de 29 decembrie 2000 a intrat în vigoare Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 290/2000, care a abrogat Ordonanța Guvernului nr. 13/1998, iar prin art. II alin. (3) a conferit „puteri ultraactive“ acestei din urmă ordonanțe numai în ceea ce privește redactarea și comunicarea hotărârii de către instanța de judecată, lucru care a fost îndeplinit întocmai de instanța de fond. Autorul excepției consideră că la data comunicării hotărârii (19 ianuarie 2001) a fost în imposibilitate de a motiva recursul, întrucât hotărârea nu conținea considerentele, iar la data când acestea i-au fost comunicate (12 februarie 2001) nu avea obligația să motiveze recursul în termen de 15 zile, întrucât Ordonanța Guvernului nr. 13/1998 era abrogată. În consecință, se consideră că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 290/2000 a fost creat un conflict al legilor în timp, ceea ce a făcut ca dispozițiile art. 306, 303 și 301 din Codul de procedură civilă să devină neconstituționale, nemaifiind în consonanță cu dispozițiile art. 21 din Constituție privind liberul acces la justiție.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă, exprimându-și opinia, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefondată, întrucât stabilirea unui termen pentru motivarea recursului nu are semnificația îngrijirii accesului liber la justiție, ci prin aceasta se dă conținut principiului formalismului, „ceea ce înseamnă că în cadrul procesului actele de procedură pe care le fac participanții la proces trebuie îndeplinite în anumite termene procedurale“.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate este nefondată, însușindu-și motivarea cuprinsă în opinia instanței. Se mai adaugă precizarea că dispozițiile art. 725 alin. 3 din Codul de procedură civilă, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, au preluat principiul că hotărârile pronunțate sub imperiul unei legi rămân supuse dispozițiilor acesteia în ceea ce privește căile de atac și termenele.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

C U R T E A,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere exprimat de Guvern, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

În legătură cu obiectul excepției de neconstituționalitate, deși instanța de judecată, în încheierea de sesizare a Curții Constituționale, a reținut că sunt criticate dispozițiile art. 306 din Codul de procedură civilă, în realitate, din analiza conținutului notelor scrise ale autorului excepției rezultă că este avut în vedere doar alin. 1 al acestui articol, care reglementează nulitatea recursului, ca sancțiune a nemotivării acestuia în termenul legal. În consecință, Curtea urmează a se pronunța numai asupra dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul cuprins: *„Recursul este nul dacă nu a fost motivat în termenul legal, cu excepția cazurilor prevăzute în alin. 2.“* În motivarea excepției autorul acesteia a invocat încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21, prevederi conform cărora *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngradi exercitarea acestui drept“.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale incidente în materia comunicării hotărârilor judecătorești, precum și a exercitării căilor de atac împotriva acestora au suferit în timp unele modificări. Astfel, conform modificării Codului de procedură civilă prin Ordonanța Guvernului nr. 13/1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 30 ianuarie 1998, hotărârea ce se comunica părților nu conținea considerentele, iar partea nemulțumită putea exercita calea de atac a recursului în termen de 15 zile (art. 301). După exercitarea recursului părții îi erau comunicate considerentele, pentru a avea la dispoziție un alt termen, distinct, de 15 zile, pentru motivarea căii de atac (art. 303 alin. 1). Prin dispozițiile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 290/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 29 decembrie 2000, a fost abrogată Ordonanța Guvernului nr. 13/1998, redevenind aplicabile prevederile Codului de procedură civilă, în forma anterioară modificării, iar în alin. (3) al acestui articol s-a stabilit că *„Hotărârile judecătorești pronunțate anterior datei intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, în ceea ce privește redactarea și comunicarea acestora, rămân supuse dispozițiilor legale aplicabile la data pronunțării lor“.* Rezultă că legiuitorul a consacrat expres principiul potrivit căruia hotărârile judecătorești sunt supuse legii în vigoare la data pronunțării lor, în ceea ce privește condițiile de fond și de formă. Pe cale de consecință logică, căile de atac, termenele de exercitare și consecințele nerespectării acestora sunt supuse aceleiași legi, întrucât depind în mod necesar de modul de redactare și comunicare a hotărârilor ce constituie obiectul căilor de atac. De altfel, existența acestui principiu a fost consacrată și în jurisprudența Curții Constituționale, concretizată prin Decizia nr. 9 din 7 martie 1994, rămasă definitivă prin Decizia nr. 94 din 21 octombrie 1994, ambele publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 326 din 25 noiembrie 1994.

Rezultă de aici că este inexactă susținerea autorului excepției, conform căreia conflictul de legi ar fi dus la imposibilitatea obiectivă de motivare a recursului și astfel sancțiunea prevăzută de art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă ar duce la îngrijirea accesului la justiție. Oricum, conflictul de legi intră în competența instanței de fond, urmând a fi rezolvat potrivit principiului mai sus menționat. Acest principiu este acum consacrat legislativ,

cu titlu general, și prin dispozițiile art. 725 alin. 4 din Codul de procedură civilă, așa cum a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Așa fiind, sancțiunea nulității recursului, prevăzută de art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, nu

îngrădește în nici un fel accesul la justiție prevăzut la art. 21 din Constituție, ci reprezintă o concretizare a prevederilor art. 125 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*“. În consecință, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, urmând să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

C U R T E A

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transcar“ — S.R.L. din Sibiu în Dosarul nr. 2.125/2001 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 noiembrie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial“, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

---